

ВИЕЛИЦА

Шейната се бухна въ една прѣспа и затъна. Аго слѣзе, поотѣпка снѣга наоколо, поведе конетѣ и ги изкара на чисто мѣсто. Следъ туй пакъ се качи. Захария се чудѣше отгдето Аго взема тия сили: слизалѣ бѣше вече толкозъ пжти, отиваше напредъ да гледа за пжтъ, поправяше нѣщо на хамутитѣ, тикаше шейната, когато затънѣше. Лицето му бѣше се зачервило, очитѣ му сълзѣха, едното му ухо и едната му буза бѣха покрити съ ледъ, който той не махаше.

Тѣ бѣха изгубили пжтя и отъ два часа се скитаха напосоки изъ полето. Каква виелица! Понѣкога вѣтърътъ ще спре, като да поеме дѣхъ. Вижда се какъ вали, какъ бързо-бързо подхвърга снѣгътъ, каточе отъ небето се спуща гжста бѣла мрежа. И отведнажъ пакъ завие вѣтърътъ, граби снѣга, развѣва го, върти го, не може да се види на две крачки. По очитѣ и по гривитѣ на конетѣ е натрупанъ снѣгъ, парата отъ дѣха имъ замръзва въ въздуха. Гласътъ на звънчетата замира още при шейната, студътъ пронизва чакъ до коститѣ. На Захария, сгушенъ отзадъ въ шейната, идатъ